

VI.

Te Meersenberg had dien dag eene groote bedrijvigheid geheerscht. Als een loopend vuur had de mare van de komst des hertogs zich door de stad verspreid. Tot in de meest afgelegen straten en stegen werden van in den vroegen morgen voorbereidselen gemaakt om den vorstelijken bezoeker zoo prachtig mogelijk te ontvangen.

Op de verschillende pleinen oefenden zich de gildesoldaten onder de bevelen hunner kapiteinen. Hunne wapens, stormhoeden en halsbergen of pantserhemden blonken als zilver in het zonnelicht. Elk broederschap, elk gilde was herkennelijk aan de kleur en de strepen hunne linnen wapenrokken en het zinnebeeldig wapen in hunne banieren en op hunne schilden. Bij dezen was de wapenrok, die tot over de knieën hing, geheel wit; bij genen in de lengte of overdwars beurtelings wit en rood gestreept; bij anderen was hij gansch rood, of wel met witte en blauwe, blauwe en bruine of gele strepen, enz. enz.. Met wapperende banieren en klinkende klaoenen doorkruisten zij de pleinen of stapten zij met zwaren en regelmatigigen tred door de straten en voerden daarbij allerlei marschbewegingen uit. Nu eens pakte de afdeeling zich tot eene dichte massa, dan weer rekte zij zich uit in talrijke onderafdeelingen of stelde zich langs weerszijden van de straat in een dubbele frontlijn op. Men zag dat ze flink afgericht waren, en aan hunnen tred en stouten oogopslag, dat ze fier en gelukkig waren over hun krijgshaftig voorkomen. Zij hadden het bewustzijn dat zij eene macht vormden, waarmede de vijand in tijd van nood duchtig zou af te rekenen hebben. De hertog, die den volgenden dag kwam, zou verbaasd staan; daarvan waren zij allen stellig overtuigd.

Overal werden tapijten en andere kostbare en kleurige weefsels te voorschijn gehaald om er den volgenden morgen de gevels mede te behangen; karrevrachten groen en bloemen werden in de stad gebracht.

Al dit vertoon van macht en praal had een dubbel en op voorhand berekend doel: den hertog doen zien welken trap van welvaart de stad sedert de instelling der gemeente bereikt had, en hem tevens bij het aanschouwen der talrijke en flink gedrilde krijgsbenden doen beseffen, dat de gemeente in staat was om gewapenderhand hare vrijheden te verdedigen,

Hoeft het wel gezegd te worden dat de graaf woedend was, omdat zijn fijn beraamd plan uitgelekt was. Nu kon hij de poorters niet meer bedektelijk of openlijk beschuldigen van oneerbiedigheid jegens den landvorst. Wie het geheim met of zonder opzet verraden had, wist niemand te zeggen. Uren lang beraadslaagde hij met ridder Boso en eenige andere voorname heeren; renboden werden uitgezonden naar alle kanten binnen en buiten de muren om zijne geheime bevelen aan al zijne leenmannen en aanhangers over te brengen.

Zoo ging de dag voorbij. Naarmate de avond viel verminderde de bedrijvigheid; eindelijk heerschte weer de gewone stilte op de pleinen en in de straten en stegen der aloude stad. De nachtwind stak op en dreef grijze wolken langs het blauwe uitspansel voort: wanneer deze dan het licht der maan onderschepten werd het in de meeste straten zoo duister dat, lijk men zegt, zelfs de duivel er gewis op zijn staart zou getrapt hebben.

* * *

In de woonkamer van Bertholds huis was heel het gezin vergaderd. De wagenmaker en zijne twee leerknappen stonden gereed om heen te gaan, daar zij met hunne afdeeling de nachtwake hadden bij de Kleefsche poort. Toen zij hunne blinkende helmen, welke van binnen met zachte stof gevoerd waren, opgezet hadden, en waarvan het vooruitstekend neusstuk, slechts de oogen en het onderste gedeelte van het gelaat zichtbaar liet, geleken zij wel op drie reusachtige ijzeren standbeelden; eene maliënkap onder den helm ahangend beschermde hunnen hals; de pantserkolder, van lange mouwen voorzien bedekte hun lijf tot aan de knieën, pantserhosen omsloten hunne beenen. De wagenmaker, kapitein zijner afdeeling, was enkel met een lang zwaard gewapend, dat in eene lederen scheede aan een breeden lijfriem hing; Vaast en Siemen hadden insgelijks het zwaard in de zijde, doch waren daarenboven nog met voetboog en welgevulden pijlenkoker gewapend.

— Jongens, sprak Berthold, het is tijd. Het past ons niet een enkel oogenblik te laat bij de poort te komen om er de afdeeling van de volders af te lossen.

En tot Walda:

— Meisje, het zal wel het zesde morgenuur zijn, vóór wij naar huis komen. Houd de deur goed gegrendeld en doe voor niemand open, die niet klopt op de afgesproken manier. Mocht het gebeuren, want men moet aan alles denken, dat er straatdieven zouden pogen in te breken, loop dan naar boven, open een venster en maak burengerucht. Er wonen in de straat pootige kerels genoeg, die heden niet van dienst zijn, en die, wanneer zij u om hulp hooren roepen, aanstonds zullen toesnellen.

— Zoo zal ik doen, vadertje, indien het noodig is. Ga maar onbezorgd heen; er zal hier gedurende uwe afwezigheid zelfs geen muis binnenkomen!

Zoo pratende waren zij buitengetreden.

— Mag ik u tot aan den hoek der straat vergezellen, vadertje?

— Ja, maar geen stap verder, kind.

— Hoe spijtig dat ik geen man ben, jokte de maagd, dan kon ik den ganschen nacht bij u blijven!

— Ja, kind, maar daar dit nu toch het geval niet is, moet ge terugkeeren.

Hierop nam Berthold zijn helm even af, omhelsde zijne dochter, en verdween daarna achter den hoek der straat, gevolgd door de knapen.

Walda keerde op hare stappen terug.

— Die goede vader, prevelde zij. Wanneer het de belangen der gemeente geldt is hem niets te lastig of te zwaar.

Op het oogenblik dat zij de deur naderde en deze, die op een kier stond, geheel open wilde duwen, voelde zij plotseling eene hand haren schouder aanraken. Zij slaakte een lichten gil en keerde zich om. Een man, in eenen wijden mantel gewikkeld, stond voor haar.

— Wat wilt gij? vroegde zij bevend.

— U spreken, lief meisje!

— Mij spreken? Wie zijt ge?

— Herkent ge mij niet?

— Neen; het is zoo duister...

De onbekende sloeg zijn mantel open, deed een stap vooruit en wierp zijne kap af, zoodat het licht der lamp, welke in de woonkamer aan den middelbalk der zoldering hing, zijn gelaat bescheen.

— En nu?...

— Kuno! De beul van het kasteel! kreet Walda ontzet en wilde binnenvluchten.

Kuno hield haar echter met zacht geweld tegen.

— Vrees niet, Walda, sprak hij vriendelijk. Dat de bliksem des hemels mij treffe zoo de gedachte in mij is u eenig leed te berokkenen! Dat deze hand verdorre zoo het mijn inzicht is eene enkele traan van smart uit uwe mooie oogen te doen rollen! Geloof mij, Walda, ik smeed er u om!

Kuno's stem klonk zoo innig-zacht dat het meisje haren schrik geheel voelde verzwinden. Zij keek den jonkman trouwhartig aan en antwoordde:

— Ik geloof u!

— Heb dank!

— Zeg mij nu waarom gij mij aangesproken hebt. Wie heeft u gezonden?

— Niemand!

— De menschen vertellen van u dat gij een ongeluksbode zijt

en dat gij hen slechts aanspreekt om hun ramp of dood te melden...

— Ja, dat zegt men, klonk het dof en treurig, en iedereen te Meersenberg en in de omstreken is er van overtuigd. Zwaar als een vloek drukt dit vooroordeel op mijn hart en het is daarom ook dat ik steeds de eenzaamheid zoek. Maar, Walda, ik zweer u bij de nagedachtenis van haar, die mij in hare armen gewiegd heeft, dat ik nooit een enkel poorter, een enkel laat kwaad gedaan heb!

— Waarlijk? Gij hebt dus nooit gedood?

— Jawel.

— Ach! riep het meisje met zichtbaar spijt.

— Maar zij, die onder mijne slagen vielen, waren geene poorters. Het waren edelgeboren heeren, die zich om de eene of andere reden graaf Hugo's vijandschap op den hals gehaald hadden, en — hier klonk de stem van den jongeling met eene uitdrukking van uiterste verachting — welke hij zelf niet openlijk dorst uitdagen of aanranden. In zulke gevallen zond hij mij, als edelman uitgedost, op zijne prooi af...

— Dus, eene sluipmoord! O Kuno! onderbrak Walda vol afgrijzen.

— Bij den hemel, neen! riep de jongeling. Ik wist het telkens zóó aan te leggen dat het tot een eerlijk tweegevecht kwam.... En, ja, dan vond ik er zulk onuitsprekelijk vermaak in die Heeren, zoo ongenaakbaar trotsch en wraakroepend harteloos tegenover de laten, voor mijne voeten meer te vellen... Dan meende ik telkens rondom mij stemmen te hooren opstijgen, de stemmen dergenen, die sedert eeuwen vernederd en verdrukt werden, die leden en stierven, verpletterd onder het loodzware uk der feodale heeren!...

Walda staarde den jongeling met wijd geopende oogen aan.

— Kuno! Kuno! Zijt gij zóó! Wat ben ik blij u eindelijk te kennen! Dit zeggende greep zij zijne beide handen en drukte die hartstochtelijk.

Kuno staarde haar eenige oogenblikken met gelukkigigen glimlach aan.

Vervolgens zich bezinnende, sprak hij met ernstige stem:

— Walda, luister! Ik ben gekomen om u voor een dreigend gevaar te behoeden!

— Hemel! Wat zegt gij?

— De waarheid. Houd van avond uwe deur stevig toegegrendeld en open voor niemand!

— Heilige Maagd! Dat zei mijn vader ook vóór hij daarstraks wegging. Wat wil men dan toch van mij? Ik deed nooit iemand kwaad...

— Graaf Hugo wil u doen oplichten!

— Mij doen oplichten? De graaf? En waarom, goede Kuno?

— Meer weet ik er niet van. Volg dus mijn raad, want...

Plotseling zweeg de jongeling, boog het lijf voorover en bleef eene poos onbeweeglijk in die houding staan.

— Ik hoor voetstappen en zie ginder donkere gestalten, die langzaam, dicht tegen de huizen hierheen komen, fluisterde hij. Ga binnen en grendel de deur!

Na eenige oogenblikken geluisterd te hebben om zich te overtuigen dat Berthold's dochter zijne aanbeveling stipt volbracht had, richtte hij zich in zijne volle lengte op, balde de vuisten en morde:

— Het lot is geworpen! Wat mij aan graaf Hugo hechte is verbroken! Ik zal haar verdedigen! Zoo ik sterf zal zij mij beweenen en zeggen wie ik was en wat ik deed!

Na die woorden bukte hij zich en sloop naar den overkant, waar hij zich onder eene vooruitspringende luifel verborg. Lang hoefde hij niet te wachten; want aldra verschenen een vijftal mannen, die met behoedzame stappen en het hoofd in de kap gedoken onder de uitgebouwde verdiepingen voortslopen. Eindelijk bleef de voorste staan en fluisterde zijne metgezellen toe, terwijl hij met den vinger omhoog wees:

— Het wagenwiel boven de deur!.. We zijn er!.. Is de straat leeg?

— Ja! Er is geen sterveling te bespeuren. De poorters liggen al lang in hunne slaapsteden te snorken. Mocht de nachtwacht langs hier komen, dan zullen wij haar bij tijds wel hooren.

— Heel wel! — Barend, plaats u hier en houd den doek klaar om haar den mond te stoppen! — Gij, Peter, houd den zak gereed! — Ewout, Dirk en ik zullen de rest doen!

— Zijt gij wel zeker, Markus, vraagde de man met den doek, dat zij alleen te huis is? Ge weet dat de mankepoot geene kat is om zonder handschoenen aangepakt te worden!

— Ik zeg u, Barend, dat hij het was, dien wij met die twee anderen bij de Kleefsche poort ontmoet hebben, waar zij de wacht gingen betrekken. Wie zou den wagenmaker niet kennen? 't Is de grootste kerel van heel Meersenberg!... Het zal ons waarlijk niet moeilijk vallen de uitgelooftde belooning te winnen! Zelfs de lieve maan houdt zich achter wolken verscholen om ons niet te verraden! Haha! Die brave poorters denken ons voor eene heele maand opgesloten in de gewelven van het kasteel! De snullen! Wisten zij eens hoe hartelijk de graaf en wij allen gelachen hebben toen zij weg waren! En wat zal die vervloekte Mankepoot huilen en tieren als hij morgen zijne mooie dochter niet meer vindt... Komaan, aan 't werk!

Na die woorden klopte hij op de deur en riep:

— Hei, meisje, doe spoedig open!

De deur bleef echter gesloten en geen gerucht liet zich binnenshuis hooren.

— Alle duivels! bromde Markus. Zou men niet zeggen, dat die malle meid weet waarom wij komen!

— Misschien slaapt zij reeds, prevelde Ewout.

— Roep eens wat luider, Markus!

Deze klopte voor de tweede maal en riep met meerdere stemverheffing:

— Walda, slaapt gij? Wij zijn gezellen van uw vader! Hij heeft ons gezonden om zijn mantel, want de nacht is koel, en het zou kunnen regenen!... Laat ons niet te lang wachten, of hij zal erg boos zijn!... Doe open voor de vrienden van uw vader!...

— Doe niet open, Walda, voor de bandieten van den graaf! klonk er plotseling eene heldere stem.

De soldeniers keerden zich verrast om. Te midden der straat stond een man.

— Wie zijt ge? vroegde Markus, de hand aan zijne dagge slaande.

— Herkent ge mij niet, Markus?

— Meester Kuno!

Wat doet gij hier, en waarom wilt gij ons verraden in plaats van ons te helpen? Weet gij dan niet, wat de graaf ons beloofd heeft?

— Jawel. Een zilveren pond, zoo gij gelukt, de zweep, zoo gij mislukt!

— Ge benijdt ons dat pond?

— Neen.

— Wat wilt ge dan?

— Uwe hielen zien!

— Wat?

— Pakt u weg!

— Ge wilt ons dus beletten die kleine te ontvoeren?

— Ja.

— Wat kwaad ziet ge daarin, meester Kuno?

— Het is eene boevenstreek, die niet zal gebeuren! En nu, voort, bandieten!

— Ha! Ge meent het zoo! knarsetandde Markus, zijne dagge ontblootend. Mannen, trekt van leer, en houwt den verrader neer!

Bliksemsnel ontdeed Kuno zich van zijn mantel, rolde dien om zijn linkerarm en trok zijn kruismes.

Terwijl dit gebeurde waren een drietal personen onbemerkt uit eene zijstraat gekomen en bleven op korten afstand van de groep staan in de schaduw van eene breede luifel.

— Een tegen vijf, morde de voorste. Een ongelijke strijd, voorwaar!

Zonder een woord te zeggen hadden de krijgsknechten Kuno aangevallen.

Deze was echter lenig en vlug en wist met groote vaardigheid de toegebrachte stooten afte weren of te ontspringen. Dit deed de woede der aanvallers

ten top stijgen. Plotseling liet een hunner zich ten gronde vallen, als ware hij doodelijk getroffen. 't Was echter slechts eene list, want niet zoo haast had Kuno hem den rug toegekeerd om de anderen het hoofd te bieden, of hij sprong recht en naderde met opgeheven wapen om den jongeling langs achteren neer te stooten. Maar eensklaps werd hij zelf bij den nek gegrepen, en klonk eene mannelijke stem hem in het oor:

— Schurk! Dáár is uwe plaats!

Een stamp onder den rug, met gevaarlijk geweld toegebracht, deed den soldenier tot voor de voeten zijner makkers rollen.

Twee nieuwe strijders plaatsten zich naast Kuno; de eene had een langen degen in de hand, de andere, een reus, zwaaide eene zware bijl. Zonder een woord te spreken drongen zij op de krijgsknechten in. Deze, ziende dat de partij verloren was, zetten het op een loopen en waren welhaast in de duisternis verdwenen.

Onze lezers zullen gewis de personen, die zoo te goeder ure de kans van het gevecht deden verkeeren, reeds herkend hebben. Het waren Bertrand de zwarte Jager en zijne gezellen Kurt en Wido. Deze laatste was achtergebleven, niet uit lafheid, want laf was hij volstrekt niet, maar omdat hij het onnoodig achtte.

Toen het gerucht der voetstappen van de vluchtende krijgsknechten in de verte uitgestorven was, stak Bertrand zijn zwaard terug in de scheede en wendde zich tot Kuno.

— Jongeling, sprak hij, ik dank het toeval dat mij in de gelegenheid gesteld heeft u behulpzaam te wezen! Gij zijt een dappere kerel! Ik heb uwe tegenwoordigheid van geest, uwe vlugheid en uwe bedrevenheid bewonderd. Zijt gij niet gewond?

— Neen, heer. Ik heb gelukkig met mijne dagge en mijn mantel hunne stooten afgewend. Ik dank u echter voor uwe tusschenkomst; zonder deze had ik welhaast het onderspit moeten delven, daar ik mijne krachten overschat had.

— Hoe dat? Zóó lang heeft het toch niet geduurd?

— Ik was reeds te voren gewond.

— Oho!

De hoofdman der Zwarte Jagers keek den jongeling onderzoekend aan. Plotseling zag hij dezen wankelen. Bliksemsnel sprong hij toe en ving hem nog tijdig in zijne armen op.

Drommelsche kerel! bromde hij. Zich tot zijn reusachtigen gezel wendend, wees hij hem de deur van Berthold's woning.

Kurt, in dit huis brandt nog licht. Klop op de deur. Zoo men niet ras opent, duwt gij ze in.

— Laat af, heeren, verklaarde Kuno. In die woning bevindt zich

een meisje heel alleen. Het was om haar te beschermen, dat ik den strijd heb aangegaan tegen de zendelingen van den graaf...

— O! — Is zij uwe verloofde?

— Neen, heer.

Middelerwijl waren zij tot bij de deur genaderd. Kuno verhief de stem en sprak, zoo luid als zijne zwakte hem toeliet:

— Walda! Doe open! Ik ben het, Kuno...

— Zijn ze weg? vroeg binnenshuis eene bevende stem.

— Ja! Ik ben hier met vrienden...

De deur werd geopend. Kuno trad binnen, ondersteund door Bertrand en gevolgd door Kurt en Wido.

— Sluit de deur, meisje, en schuif de grendels er voor, beval Bertrand.

— Walda gehoorzaamde.

— Wie is daar, kind? klonk nu de stem van haren grootvader, die in eenen breeden leunstoel dicht bij den haard zat.

— Wees niet bevreesd, oude man, antwoordde Bertrand. Wij zijn vrienden...

— Vrienden! sprak de grijsaard. Vrienden! Wie kan in deze beoerde tijden nog aan vrienden gelooven? Daarstraks werd er op de deur geklopt door lieden, die zich vrienden noemden van mijn zoon. En in stede van hen binnen te laten, hoorde ik mijne kleindochter op de knieën zinken en met bevende stem den bijstand der Heilige Maagd invoeren! Zoo gij waarlijk vrienden zijt, heet ik u welkom; zoo echter uwe bedoelingen slecht zijn, vind ik uwe daad laf en verfoeilijk, daar wij ons niet kunnen verdedigen!

Walda sloeg heuren arm om zijnen hals en omhelsde hem.

— Grootvadertje, wind u zoo niet op! Ik verzeker u dat het vrienden zijn! Hebt gij dat wappengekletter niet gehoord? De booze graaf had eenige krijgsknechten naar hier gezonden om mij op te lichten en naar het kasteel te voeren. Deze mannen hebben met geweld van wapens de lieden van Heer Hugo op de vlucht gedreven!... Maar, malle meid, die ik ben, nu heb ik nog niet eens onzen voornaamsten redder bedankt!

Dit zeggend naderde zij Kuno met uitgestoken handen.

— Groote God! kreet zij plotseling. Uw gelaat is doodsbleek! Zijt ge gewond? Hebben de booswichten u...

— Hij was reeds gewond vóór de strijd begon, verbeterde Bertrand.

— En wonden moeten verbonden worden, vulde Wido aan. Hoe spoediger dat gedaan wordt, hoe beter!

Kuno werd in eenen zetel bij de tafel geplaatst. Walda bracht op Wido's bevel doeken en een schotel frisch water. De lederen zak van Bertrand's gezel werd open gemaakt en van zijn inhoud ontlast: fleschjes,

potjes, pakjes, messen van velerlei vorm, scharen, windsels, pluksel en dies meer. Het bleek dus een medicijnzak te zijn.

Heel voorzichtig en met bewonderswaardige vaardigheid ontdeed Wido den jongeling van zijne bovenkleederen en maakte zijn lijf tot aan de heupen bloot.

Walda liet eenen luiden gil en deinsde ontzet achteruit. Bertrand zelf kon een uitroep van verbazing niet onderdrukken.

— Bij God, kerel, morde hij, wat beteekent dat? Uwe borst en uw rug zien er uit alsof men u gevild hadde! Die afzichtelijke wonden zijn echter niet met het zwaard of den dolk toegebracht! Zijt ge slaags geweest met de wilde dieren van het Meersenberger woud? Spreek op!

— Er zijn menschen, die erger zijn dan wilde beesten, prevelde de jongeling.

— Gegeeseld met de knoopenzweep, sprak Wido. Hoeveel slagen?

— Ik heb ze niet geteld.

— Minstens vijftig, ging Wido voort. Een magere laat ware er stellig onder bezweken. Een gestel als het uwe kan langer weerstand bieden... Kijk eens, Kurt, wat nek, wat prachtige rug en breede borst! Hoe vindt ge die armen?

— Geen weekeling, was het korte antwoord.

— Gebouwd als een Grieksch kampvechter, besloot Wido.

Denkt nu niet, beste lezers, dat Wido de arts ondertusschen werkeloos gebleven is. Met vlugge hand en met een bedrevenheid, welke van groote kunde en langdurige praktijk getuigt, heeft hij de wonden gewasschen en vermaakt. En toen het eindelijk gedaan was, keek hij zijn werk eene pooze aan en knikte tevreden.

— Ik ben blij, meester Bertrand, dat die knaap in mijne handen gevallen is! Een gewoon barbier zou hem verknoeid hebben, en dat ware spijtig geweest. Van buiten is hij nu geheel opgeknappt; van binnen... nu dat is maar kinderspel!

Walda had de hand van Wido vastgegrepen.

— Is er nog gevaar bij, heer?

— Gevaar, kind? Geen schijn daarvan!

— O, ik dank u!

En zich vervolgens met vochtige oogen tot Kuno wendend:

— Arme, vriend! Wie heeft u in dien toestand gebracht?

— Raadt gij het niet, Walda?

— Neen!

— Luister dan. Dezen namiddag werd ik bij den graaf ontboden. Hij deelde mij mede, dat hij Markus, den luitenant zijner speerknechten, gelast had u dezen avond op te lichten. Hij had u aan zijn vriend Boso verruild voor en paar jachthonden...

— O!

— Mij beval hij uw vader in eene hinderlaag te lokken of, zoo dit niet ging, hem te dooden.

— Mijn vader dooden!...

— Ik weigerde vlakweg. Buiten zich zelve van woede deed heer Hugo mij alsdan vastgrijpen, aan den folterpaal binden en door zijne knechts geeselen tot dat ik mijne weigering zou herroepen. Zonder een woord te spreken, zonder eene klacht te slaken heb ik de marteling doorstaan. Maar iedere slag deed in mijne ziel de zucht naar wraak aangroeien. Thans haat ik den man, met wien ik als kind gespeeld heb, wiens schreden ik leidde, toen hij een zwakke, ziekelijke knaap was!

Eindelijk beval hij de strafuitvoering te staken en mij in de gewelven op te sluiten. Men ontbond mij, en toen heb ik mij voor den graaf op de knieën laten vallen, en hem de hand gekust...

— Wat?

— Ik heb zijne hand gekust en hem om vergiffenis gesmeekt!...

— Hel en duivel! bulderde Kurt. Gij hebt u tot zulke lafheid verlaagd? De jongeling keek den reus glimlachend aan.

— Ik heb die lafheid begaan omdat ik vrij wilde blijven! Vrij om zijne booze plannen te verijdelen! Vrij om Walda uit zijne klauwen te redden! Vrij om de wrake!...

Nauwelijks waren die laatste woorden over Kuno's lippen of zijne oogen sloten zich, terwijl zijn hoofd op zijnen schouder nederzonk.

— Kuno! Hij sterft! riep Walda weenend.

Wido boog zich over den jongeling en legde zijn oor tegen dezes borst. Weldra richtte hij zich weder op.

— Geen vrees daarvoor, meisje, sprak hij geruststellend. Zoo gemakkelijk sterft men niet. Hij is bezwijmd, meer niet.

En tot zijne gezellen:

— Het besef van vervulden plicht en de blijde ontroering, daardoor veroorzaakt, vermochten op dit ijzeren gestel, wat de hevigste pijnen niet konden!

— Hij is een man, verklaarde Kurt.

Uit den mond van den reus, die de menschen slechts oordeelde naar hunne kracht, hunnen moed en hun weerstandsvermogen, had die verklaring, hoe bondig ook, eene zeer hooge waarde.

Bertrand's blik rustte een tijd lang met eene onbeschrijfelijke uitdrukking van welgevallen en bewondering op Kuno. Dan met eerbiedig gebaar het hoofd ontblootend, sprak hij:

— Ja, hij is een man! Een man, die aan de beroemste helden der oudheid doet denken! Een gouden hart in een hulsel van staal!

Wido, wat denkt gij van die bezwijming?

— Meester, ik zie er niet het minste gevaar in. De natuur heeft hare rechten hernomen op dit krachtig gestel, dat, tot in zijne minste vezels door eenen ontmbaren geest beheerscht, eindelijk de uiterste grens van het menschelijke weerstandsvermogen bereikt had. Deze bezwijming is de ontspanning, en dus heilzaam. Eenige druppels van dit fleschje zullen haar doen ophouden, zoodra gij het verlangt.

— Heel wel, mijn goede Wido. Ik heb nooit aan uwe groote kunde getwijfeld. Eer gij dien jongeling het bewustzijn weergeeft, zullen wij overleggen wat we met hem gaan aanvangen.

— Mijns dunkens, meester, antwoordde Wido, ware het verkieslijk dat hij in deze woon den nacht kon doorbrengen. Rust heeft hij noodig, anders niet.

Bertrand wendde zich tot Walda.

— Wat denkt gij er van, lief kind?

— Naast ons werkhuis is een vertrek, waar de bedden staan onzer leerknappen. Daar deze met mijn vader de nachtwacht hebben, kan Kuno in een dier bedden gelegd worden. Ik zelf zal bij hem waken. Dat is wel het minst wat ik voor hem doen kan in vergelding voor hetgeen hij voor mij gedaan heeft.

— Goed gesproken, meisje! Mijne makkers zullen u gezelschap houden. Wido zal er voor zorgen dat die jongeling morgen tamelijk opgeknapt zij; Kurt zal de wacht houden en u allen beschermen tot ik terugkeer. Hoelang blijft uw vader uit?

— Tot het zesde morgenuur.

— Heel wel; dan zal ik...

Plotseling zweeg de Zwarte Jager, deed een stap vooruit, raakte met den vinger de zilveren keten aan, welke Walda om den hals droeg en sprak verbaasd:

— Die keten! Hoe kwaamt gij daaraan?

— Mijn vader schonk ze mij. Hij beweert dat het een talisman is.

— Uw vader? Hoe kwam ze in zijn bezit?

— Hij kreeg ze, nu zes jaar geleden, van een man, wien hij het leven gered had.

Bij het hooren dier woorden vertoonde zich eene diepe ontroering op het gelaat van Bertrand.

— Gij hebt dien man toen gezien?... Gij hebt met hem gesproken? Herinnert gij u zijne trekken niet meer?

— Neen, Heer. Ik was nog een kind, en het is reeds zoo lang geleden...

— Lief meisje, kijk hem dan nu eens terdege aan, want hij staat voor u!

— Gij? Gij waart die man?

— Ja.

— Dat doet me plezier! Wat een verrassing!

— Gij zijt dus de dochter van den man, die mij het leven redde zonder te vragen of te weten wie ik was! En heeft uw vader u later nooit gezegd wie ik ben?

— Neen.

— Dan zeg ik het u zelf. Men noemt mij Bertrand de Zwarte Jager!

— O!... Ik dacht... men zegt...

— Ja ja, lachte Bertrand, ik weet wat men zooal van mij zegt, en hoe gij zelf over mij dacht... En wat denkt gij nu van mij?

— Ik denk, antwoordde Walda openhartig, dat gij niet oud, niet ruigbehaard, maar wel een mooi man zijt met een edel karakter. En daarbij denk ik nog dat de menschen over u vele leugens vertellen.

Bertrand wendde zich tot zijne makkers.

— Hoe vindt gij haar oordeel?

— De meid heeft gelijk! verklaarde Kurt. Van mij zou zij hetzelfde niet durven zeggen!

— Dat zou heusch niet kunnen, lachte Walda. Maar ik ben toch zeker dat gij een goed hart hebt!

— Een goed hart? Ik? Hahaha!... Wido, hebt gij het gehoord?

— Gewis. Van 't mijne zou zij misschien hetzelfde gezegd hebben!

— Inderdaad, meende Walda.

— Zeg ons nu, grijnsde Kurt, waarom ik een goed hart heb, want mijne bijl moet dat ook hooren!

— Omdat gij van hem houdt, antwoordde de maagd naar Bertrand wijzend, en omdat hij van u houdt!

De grijnslach verdween plotseling van Kurt's gelaat en eene siddering voer door zijne reuzengestalte. Hij keek eene poos Bertrand en het jonge meisje aan, lei daarna zijne breede hand op heur hoofd en sprak met schorre stem:

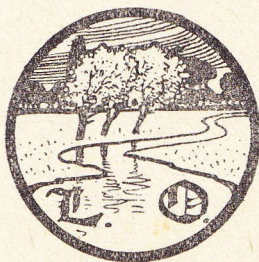
— Meisje, mijne bijl heeft die woorden gehoord, en ik, ik zal ze nooit vergeten!

GEMEENTE!

EEN VERHAAL UIT DE XIIe EEUW.

DOOR

C. DE KINDER.

LODEWIJK OPDEBEEK

Uitgever.

— ANTWERPEN —

1914.

ERRATA.

Blz.	8,	regel	7,	staat	aanzien	moet	zijn	<i>aangezien</i>
"	16,	"	23,	"	taverne	"	"	<i>taveerne</i>
"	"	"	30,	"	weezien	"	"	<i>weezin</i>
"	"	"	35,	"	taverne	"	"	<i>taveerne</i>
"	19,	"	4,	"	grijnsende	"	"	<i>grijnsde</i>
"	23,	"	24,	"	beschuldig	"	"	<i>beschuldig</i>
"	28,	"	12,	"	had	"	"	<i>hadt</i>
"	31,	"	6,	"	adelijke	"	"	<i>adellijke</i>
"	"	"	15,	"	stelling	"	"	<i>stellig</i>
"	40,	"	24,	"	Mee senberg	"	"	<i>Meersenberg</i>
"	56,	"	9,	"	hunne	"	"	<i>hunner</i>
"	59,	"	24,	"	uk	"	"	<i>juk</i>
"	67,	"	3,	"	verrasing	"	"	<i>verrassing</i>
"	68,	"	23,	"	dat	"	"	<i>die</i>
"	70,	"	8,	"	staat	"	"	<i>staan</i>
"	78,	"	14,	"	wapperde	"	"	<i>wapperende</i>
"	82,	"	3,	"	deze	"	"	<i>dezer</i>
"	96,	"	17,	"	had	"	"	<i>hand</i>
"	120,	"	17,	"	den	"	"	<i>van den</i>
"	122,	"	23,	"	gravelijke	"	"	<i>grafelijke</i>
"	129,	"	28,	"	golvend	"	"	<i>golvende</i>
"	130,	"	20,	"	oneerbiedigende	"	"	<i>oneerbiedige</i>
"	152,	"	35,	"	oppereinde	"	"	<i>het oppereinde</i>
"	171,	"	3,	"	ik hem	"	"	<i>ik heb hem</i>
"	207,	"	12,	"	bezwangend	"	"	<i>bezwangerd</i>
"	214,	"	9,	"	alleen	"	"	<i>allen</i>
"	218,	"	30,	"	was gelaat	"	"	<i>was zijn gelaat</i>
"	227,	"	25,	"	geantwoordt	"	"	<i>geantwoord</i>
"	237,	"	17,	"	mij	"	"	<i>mijn</i>